

Óli Jacobsen

Poul Carl á Eiði: SØKTIR ENN EINA FERÐ AV KAVBÁTI

Poul Carl helt áfram at sigla, men tá ið hann kom heim, og dóttirin ræddist fremmanda mannin, legðist hann upp á land

3. partur

Seinasti partur endaði við, at Songelv, sum Poul Carl, sigldi við, varð niðurskotin av týskum kavbáti. Poul Carl fór tá sum ólærdur stýrimaður við 1131 tons stóru norsku barkini Aquila.

Teir skuldu til Philadelphia í USA. Tað gekk illa at fáa hendur á góðkendum sjókortum, tí fóru teir avstað og sigldu við sløktum lanternum. Eftir tvey samdøgur blivu teir preiðaðir av einum enskum herskipi, sum kannaði pappírini og

góvu loyvi til at sigla víðari. Aftaná at hava siglt í fyra samdøgur vóru teir komnir so langt, at teir hildu seg vera komnar úr vandasjógv og kundu taka sær meira av lóttum.

Men ein dagin sær 1. stýrimaður eitt far, sum sær nokk so illgrunasamt út. Hann gjørdist skjótt greiður yvir, at hetta var ein týskur kavbátur. Tað vardi heldur ikki leingi, til tær fyrstu granatirnar vóru sendar móti teimum. Manningin á Aquila setti báðar bátarnar út, og manningin fór í teir.

Aquila varð so søkt av týska

kavbátinum, har skiparin var Hans Rose. Hann var ikki hvør sum helst. Hann var ein tann mest kendi og heiðraði týski kavbátaskiparin, sum eisini var kendur fyri sítt dirvi. Hann vitjaði herbátastøðina í Newport í USA við sínum kavbáti. Her komu flotayvirmenn á vitjan saman við teirra konum. Tá ið hann fór út aftur, søkti hann fleiri amerikonsk skip! Ikki var vinalagið størri enn tað.

Hans Rose varð eisini kendur fyri hansara atlit til manningarnar á teimum skipum hann søkti. Um tað var møgulegt, gav hann sjófolkunum møguleika at fara í bátarnar við vatni og provianti. Hetta vóru eisini tær royndir, sum føroyingar høvdu.

Manningin á Aquila mátti nú bjarga sær sum frægast á opnum havi. Hetta var 14. mars 1917, so tað var framvegis rættliga kalt. Hetta merktu menninir eisini. Aquila varð bygt í 1876, og bjargingarbátarnir vóru eins gamlir. Viðlíkahaldið hevði eisini verið so sum so. Tað var skjótt, at bátarnir fóru at leka. Tveir mans máttu tí setast at oysa. Verri var, at stavarnir eisini brotnaðu, og tí komu menninir at sita í iskøldum sjógv til knøini. Tímarnir gingu, og tað gjørdist myrkt. Tá ið tað var blivið ljóst dagin eftir, fingur teir eyga á roykskýggj langt burtur. Tá ið tey nærkaðust vísti hetta seg at vera tvey bretsk herskip.

Tey tóku so menninar upp, og teir vóru førdir til Orknøggjarnar. Har sluppu teir tó ikki á land.

Men teir vóru kortini væl slopnir. Allir komu frá hendringini á lívi. Bara ein maður varð eitt sindur meiddur.

Tað eydnaðist Poul Carl at sleppa burtur úr Kirkwall til Liverpool. Nú hevði hann

fingið nóg mikið av krigssigling. Tað eydnaðist honum at sleppa við einum skipi til Trondheim í Noregi.

Á skúla

Hann fór víðari til Svendborg at lesa til stýrimann á navigatiónsskúlanum har. Hóast Poul Carl var bæði næmur og skilagóður, so hevði hetta sína avbjóðing, tí skrivligu uppgávurnar skuldu skrivast á dansku, sum ikki var hansara móðurmál. Men prógvið fekk hann, og so var hann í 1918 aftur klárur at fara út at sigla sum stýrimaður, nú við pappírnum. Ætlanin var eisini at taka

á KFUM. Tað skuldi jú vera skil í!

Fyrsta jólatræ á Eiði

Meðan Olga og Poul Carl vóru trúlovaði, fóru tey í 1919 til Føroya at halda jól. Í Keypmannahavn keyptu tey sær eitt jólatræ. Á ferðini til Føroya sótu tey og kliptu jólapynt til træið. Tey skuldu búgva í hansara barndómsheimi, Pállshús, og har hevði ikki fyrr verið eitt jólatræ. Jólatrø vóru kanska vanlig í Havn men ikki á bygd. Tá ið tey komu heim bleiv træið pyntað og ljós vórðu sett á tað. Knappliga sóu tey, at flestu bygðafólkini stóðu uttanfyri vindeygjað og eygleiddu hetta sjáldsama fyrbrigdið.

Drama umborð á seglskonart

Tá ið Poul Carl hevði tikið prógv sum stýrimaður fekk hann hýru á eini "topseglskonart", Noah, heimahoyrandi í Marstal.

Noah var ikki serliga stór, og manningin var bara fimm mans. Hóast tað sigldu teir víða um, sum til New Foundland, Ísland, Føroyar og Miðalhavslondini við klippfiski. Fiskurin var uppskipaður í Spania, og salt úr Ibiza var

Poul Carl fór við Aquila. Aftur var skip hansara niðurskotið av týskum kavbáti.

So fór Poul Carl við Noah

Rattið brotnaði, og teir máttu fáa neyðrætt

skipsførarprógv, men ráðini vóru ikki til tess. Nú blivu hann og Olga trúlovað. Tey høvdu kanska fjasast, meðan hann gekk á sjómansskúlanum, og hon arbeiddi har. Men tað bar ikki til at arbeiða á skúlanum og koma saman við einum næmingi. So hon fór at arbeiða

lastin heim aftur. Á eini ferð á Atlantshavinum í 1918 var tætt við, at skonnartin gekk burtur í einum illveðri, har seglini skrædnaðu, og har Poul Carl varð kroystur millum rattið og stýrhúsið. Hann fekk slíkt mein, at hann spýtti blóð.

Hann mátti liggja fleiri dag-